

DE EIGENZINNIGHEDEN VAN

**LEAH
BURKE**

Lieve lezer,

Als dit de eerste keer wordt dat je een boek van Becky Albertalli leest: welkom bij de koningin van de romcom! Er staat je een paar uur heerlijk leesplezier te wachten, want niemand kan zo goed over verliefdheid schrijven als Becky Albertalli, let maar op.

Alhoewel... als we alleen dat zouden benoemen, doen we haar echt te kort. Want naast het beschrijven van verliefdheid, is ze er ook een ster in om diverse persoonlijke problemen haarscherp onder woorden te brengen, zonder het verhaal zwaar te maken. Ze slaagt er keer op keer in om levensechte personages neer te zetten die échte dingen meemaken – en ze zou niet zo veel fans hebben als ze ons niet het vertrouwen zou geven dat het allemaal goed komt. Soms moeten we gewoon leren geloven in onszelf en in elkaar, net zoals Leah.

Voor de lezers die *Simon vs. de verwachtingen van de rest van de wereld* (of de filmeditie *Love, Simon*) eerder lazen: WELKOM TERUG! We weten zeker dat je dit boek ge-wel-dig gaat vinden, want *De eigenzinnigheden van Leah Burke* is een soort vervolg op Simon, maar dan met de stoere, lieve, onzekere Leah in de hoofdrol. Becky zei hier zelf over: ‘Dit boek is vanuit Leah’s perspectief geschreven maar er zit zoveel Simon in dat je er bijna gek van wordt.’ Uhh, gek worden van Simon? Dat nooit!

Ik wens je heel veel leesplezier toe!

Veel liefs, Myrthe

Eigenaar en directeur Blossom Books

DE EIGENZINNIGHEDEN VAN

LEAH BURKE

BECKY
ALBERTALLI

B Blossom
Books

*Voor de lezers die al wisten dat er iets gaande was
toen ik het nog niet zag.*

Vertel de wereld wat je vindt van #LeahBurke
Vind de auteur: @beckyalbertalli
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 /JD041801
© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books
© 2018 Becky Albertalli
Oorspronkelijke titel: *Leah on the offbeat*
Originally published by Balzer + Bray. Balzer + Bray is an imprint of HarperCollins Publishers.
Nederlandse vertaling: Margot Reesink
Omslagontwerp: Lennart Wolfert
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

De citaten op pagina 129 zijn afkomstig uit *Vijftig tinten grijs* van E.L. James,
vertaald door TextCase (Uitgeverij Prometheus, 2012).

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl**

IK WIL NIET DRAMATISCH DOEN, maar God verhoede dat Morgan ooit nog onze setlist uitkiest. Dat kind is de midlifecrisis van een burgermannetje in het lichaam van een zesdeklasser.

Ik wil maar zeggen: ze zit op haar knieën op de vloer en gebruikt het krukje van het keyboard als schrijftafel, en elke titel op haar lijst is een middelmatige klassieke rocksong. Ik ben ontzettend tolerant, maar als Amerikaanse, als muzikant en als zichzelf respecterend menselijk wezen heb ik de plicht om een algeheel veto over dit soort shit uit te spreken.

Ik leun naar voren op mijn kruk om over haar schouder te gluren. ‘Geen Bon Jovi. Geen Journey.’

‘Wacht even, meen je dat?’ zegt Morgan. ‘Maar mensen zijn dol op “Don’t Stop Believin”.’

‘Mensen zijn ook dol op meth. Moeten we soms ook meth gaan gebruiken?’

Anna trekt haar wenkbrauwen op. ‘Leah, zit jij nu...’

‘Of ik “Don’t Stop Believin” met meth zit te vergelijken?’ Ik haal mijn schouders op. ‘Jazeker. En hoe.’

Anna en Morgan wisselen een Blik met een hoofdletter B uit. Zo'n Blik die zegt: *Daar gaan we, die zet haar hakken in het zand.*

'Ik zeg het alleen maar. Die song is te erg. De tekst slaat nergens op.' Voor een extra accentje geef ik een tikje op de snare.

'Ik vind het een goede tekst,' zegt Anna. 'Heel hoopvol.'

'Het gaat er niet om of hij hoopvol is of niet. Het gaat erom dat het totaal ongeloofwaardig is dat er een nachttrein bestaat naar, tussen aanhalingstekens, *anywhere*.'

Opnieuw wisselen ze een Blik uit, maar deze keer halen ze hun schouders ook een beetje op. Vertaling: *Daar zit wat in.*

Vertaling van de vertaling: *Leah Catherine Burke is eigenlijk een genie en we zouden nooit meer vraagtekens moeten zetten bij haar muzieksmaak.*

'Volgens mij moeten we er niets nieuws bij doen tot Taylor en Nora terug zijn,' geeft Morgan toe. En ze heeft gelijk. Door de repetities voor de schoolmusical zijn Taylor en Nora al sinds januari uit de running. En hoewel wij nog steeds een paar keer per week bij elkaar komen, is het zwaar klote om te repeteren zonder zangeres en leadgitarist.

'Oké,' zegt Anna. 'Dan denk ik dat we hier klaar zijn.'

'Klaar met repeteren?'

Balen. Ik had misschien beter mijn mond kunnen houden over Journey. Ergens snap ik het wel, hoor. Ik ben wit. Ik hoor slechte classic rock goed te vinden. Maar ik had op de een of andere manier het idee dat we allemaal lol hadden in deze levendige discussie over muziek en meth. Misschien is het toch ergens uit de hand gelopen, want Morgan is nu het keyboard aan het opruimen en Anna stuurt haar moeder een berichtje dat die haar kan komen ophalen.

Mijn moeder is hier pas over twintig minuten, dus nadat ze weg zijn

gegaan blijf ik nog even hangen in het muzieklokaal. Dat vind ik niet erg. Het is eigenlijk wel lekker om in mijn eentje te drummen. Ik laat mijn stokken hun gang gaan, van de bass naar de snare en dan weer terug en opnieuw. Een paar fills op de toms. Even van *tsss tssj tssj* op de hi-hat en dan de klap.

Klap.

Klap.

En nog een.

Ik hoor mijn telefoon niet eens zoemen, tot het pingeltje van een voicemail klinkt. Dat is natuurlijk mijn moeder. Ze belt altijd, appen doet ze alleen als het niet anders kan. Je zou denken dat ze vijftig is, of al lang en breed in een bejaardenhuis zit, maar ze is vijfendertig. Ik ben achttien. Ja, reken maar uit. Ik ben eigenlijk je plaatselijke Rory Gilmore, maar dan dik en van Zwadderich.

Ik luister die voicemail niet af, omdat mam me altijd meteen daarna appt – en jawel hoor, een tel later: Sorry schat, maar ik zit hier vast – kun je vandaag met de bus naar huis?

Tuurlijk, app ik terug.

Je bent een kanjer. Smiley die een kusje geeft.

Mam werkt voor een manische robotadvocaat die ook nog een workaholic is, dus dit gebeurt vaak. En anders heeft ze een date. Er is echt geen zak aan wanneer je moeder het vaker doet dan jij. Momenteel heeft ze iets met een of andere knakker die Wells heet. Het meervoud van *well*, ja. Hij is kaal en rijk en heeft piepkleine oortjes, en volgens mij loopt hij al tegen de vijftig. Ik heb hem ooit twee minuten gezien, en in die tijd heeft hij zes woordspelingen gemaakt en twee keer ‘O, sjips’ gezegd.

Maar goed, vroeger had ik een auto, toen maakte het niet zo veel uit; als ik eerder thuis was dan mam, ging ik gewoon via de garage naar

binnen. Maar haar auto heeft van de zomer de geest gegeven en toen is mijn auto haar auto geworden, waardoor ik dus naar huis mag in het gezelschap van vijfendertig brugklassers. Niet dat ik verbitterd ben.

We moeten om vijf uur weg zijn uit het muzieklokaal, dus haal ik het drumstel uit elkaar en sjouw het trommel voor trommel de opbergkast in. Ik ben de enige die het drumstel van school gebruikt. Alle andere drummers hebben hun eigen kit in de keurig afgewerkte kelders van hun kasten van huizen staan. Mijn vriend Nick heeft een elektronisch Yamaha DTX450K-drumstel dat je helemaal kunt customizen, en *hij kan niet eens drummen*. Ik kan dat ding nog in geen miljoen jaar betalen. Maar zo gaat het in Shady Creek.

De laatste bus gaat pas over een half uur, dus word ik maar een toneelgroepie. Het kan niemand iets schelen als ik bij een repetitie naar binnen wandel, zelfs al is vrijdag de première. Eerlijk, ik *gatecrash* de repetities zo vaak dat mensen volgens mij vergeten zijn dat ik niet meespeel. De meesten van mijn vrienden spelen wel mee, zelfs Nick, die hiervoor nog nooit van zijn leven ergens auditie voor had gedaan. Ik weet bijna wel zeker dat hij het alleen maar doet om bij zijn walgelijk mooie vriendin te zijn. Maar aangezien hij echt legendarisch is, heeft hij de hoofdrol in de wacht weten te slepen.

Ik sla de zijgang in, die direct backstage uitkomt, en glip de deur door. En natuurlijk, de eerste die ik zie is het opdondertje zelf, mijn favoriete bro, verslinder van Oreó's: Simon Spier.

'Leah!' Hij staat in de coulissen, half in zijn kostuum, en om hem heen staan allemaal jongens. Geen idee hoe mevrouw Albright dit jaar zo veel jongens heeft kunnen overhalen om auditie te doen. Schouderophalend loopt Simon bij hen vandaan. 'Je bent net op tijd voor mijn nummer.'

'Dat had ik zo gepland.'

‘Echt?’

‘Nee.’

‘Ik haat je.’ Hij geeft me een por met zijn elleboog en omhelst me dan.

‘Nee, ik hou van je.’

‘Ik kan het je niet kwalijk nemen.’

‘Ik kan niet geloven dat je me gaat horen zingen.’

Ik grijns. ‘Het is niet voor niets een hype.’

Dan volgt er een gefluisterd commando dat ik niet goed versta, en gespannen en scherp stellen de jongens zich in een rij in de coulissen op. Echt, ik kan niet naar ze kijken zonder in de lach te schieten. Ze voeren *Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat* op, en alle broers van Jozef hebben van die pluizige namaakbaarden. Ik weet niet, misschien staat het in de kostuumaanwijzingen van de Bijbel of zo.

‘Wens me maar geen succes,’ zegt Simon. ‘Zeg maar dat ik een been moet breken.’

‘Simon, ik denk dat je zo op moet.’

‘Oké, maar luister even. Ga nou niet met de bus. We gaan straks naar Waffle House.’

‘Ik zal het onthouden.’

De jongens schuifelen het toneel op en ik loop wat verder de coulissen in. Nu de kudde verdwenen is, zie ik Cal Price, de toneelmeester, aan een tafeltje tussen de gordijnen zitten. ‘Ha, Rooie.’

Zo noemt hij me, al heb ik nauwelijks rood haar. Het geeft niet – Cal is te lief voor deze wereld – maar elke keer wanneer hij het doet krijg ik zo’n hikje in mijn binnenste.

Mijn vader noemde me altijd Rooie. Vroeger, toen hij me nog iets noemde.

‘Heb je deze al gezien?’ vraagt Cal en ik schud mijn hoofd. Hij wijst

met zijn kin naar het toneel en ik doe een paar stappen vooruit.

De jongens staan daar onguur rond te hangen. Ik kan het niet anders beschrijven. De zangdocent speelt een of ander Frans klinkend liedje op de piano en met zijn hand op zijn hart stapt Simon naar voren.

‘Die mooie tijd in Kanaän...’

Zijn stem trilt, een heel klein beetje maar, en zijn Franse accent is een ramp. Maar hij is om je te bescheuren op dat toneel – hij zakt op zijn knieën, grijpt naar zijn hoofd en kreunt – en ik wil niemand iets aansmeren of zo, maar dit zou best eens het meest iconische optreden aller tijden kunnen zijn.

Nora komt naast me staan. ‘Raad eens hoe vaak ik dit al uit zijn slaapkamer heb horen komen.’

‘Zeg alsjeblieft dat hij niet wist dat je hem kunt horen.’

‘Hij wist niet dat ik hem kan horen.’

Sorry Simon, maar je bent té schattig. Als je niet gay en bezet was, zou ik meteen met je trouwen. Want laten we eerlijk zijn, het zou fantastisch zijn om met Simon te trouwen, en niet alleen omdat ik in de onderbouw hopeloos en in het geheim verliefd op hem was. Er is meer aan de hand. Op de eerste plaats lijkt het me supertof om een Spier te worden, omdat dat gezin dus echt perfect is. Ik zou Nora als schoonzus krijgen, plus een coole oudere zus die al studeert. En de Spiers wonen in een prachtig groot huis, waar niet overal kleren en troep rondslingeren. Zelfs hun hond vind ik leuk.

Het lied is afgelopen, en ik glijp weg en loop buitenom naar de achterste rij van de zaal, die de toneelleerlingen hoopvol aanduiden als het Zoensteegje. Maar hier achterin ben ik helemaal in mijn uppie en doe ik eigenlijk maar half mee. Zit ik toe te kijken hoe de rest het doet. Ik heb nog nooit meegespeeld in een toneelstuk, ook al probeert mam me altijd

zover te krijgen dat ik auditie doe. Maar het zit dus zo. Je kunt jarenlang schetsboeken volkladderen met slechte *fan art* en niemand hoeft dat te zien. Je kunt in je eentje in het muzieklokaal gaan zitten drummen tot je goed genoeg bent voor live-optredens. Maar met acteren mag je niet jarenlang in je eentje maar wat aanklooien. Dan heb je al publiek voordat er publiek is.

Er klinkt muziek en Abby Suso komt op. Ze heeft een brede kralenketting om haar hals en een Elvispruik op haar hoofd. En ze zingt.

En natuurlijk is ze steengoed. Ze heeft niet zo'n stem die alles kan, zoals Nick of Taylor, maar ze kan wijs houden en ze is grappig. Dat is het. Op het toneel is ze een echte mafkees. Op een gegeven moment buldert zelfs mevrouw Albright van het lachen. En dat zegt wel iets – want wie buldert er nou van het lachen? Maar ook omdat mevrouw Albright dit al duizend keer heeft gezien. Zo goed is Abby gewoon. Zelfs ik kan mijn ogen niet van haar afhouden.

Na afloop loodst mevrouw Albright de cast het toneel op om de voorstelling door te nemen. Iedereen drapeert zich op de verhogingen, maar Simon en Nick hollen naar de zijkant van het toneel, naar Abby. Natuurlijk.

Nick slaat zijn arm om haar schouders en ze kruipt dichtert tegen hem aan. Ook natuurlijk.

Er is hier geen wifi, dus moet ik de opmerkingen van mevrouw Albright wel aanhoren, gevolgd door een tien minuten durende monoloog van Taylor Metternich waar niemand om heeft gevraagd. Ze heeft het over *jezelf verliezen* en *je personage worden*. Mijn theorie is dat Taylor hitsig wordt van het geluid van haar eigen stem. Ik weet haast wel zeker dat ze in het geheim piepkleine orgasmetjes heeft waar wij bij zijn.

Ten slotte sluit mevrouw Albright af en loopt iedereen het theater uit

– ondertussen rugzakken meegrissend – maar Simon, Nick en Abby staan samen bij de orkestbak te wachten. Ik sta op en rek me uit, en loop het middenpad af naar hen toe. Ergens wil ik ze bedelven onder de complimenten, maar iets houdt me tegen. Misschien is het gewoon te pijnlijk eerlijk, een beetje te veel de Leah uit groep zeven. Plus dat ik over mijn nek ga bij de gedachte om bij Abby Suso te fangirlen.

Ik geef Simon een high five. ‘Je was fantastisch.’

‘Ik wist niet eens dat je er was,’ zegt Abby.

Daar kun je alle kanten mee op. Misschien is het een steek onder water. Zo van: *Wat moet je hier eigenlijk, Leah?* Of misschien: *Ik had je niet eens gezien, zo onbelangrijk ben je.* Maar misschien zoek ik er te veel achter. Dat doe ik wel vaker bij Abby.

Ik knik. ‘Ik hoorde dat jullie naar Waffle House gaan.’

‘Klopt. Volgens mij wachten we alleen nog op Nora.’

Martin Addison loopt voorbij. ‘Hé Simeon,’ zegt hij.

‘Hé Ruben,’ zegt Simon en hij kijkt op van zijn telefoon. Dat zijn de namen van hun personages. En inderdaad: Simon speelt een personage dat Simeon heet. Ik denk dat mevrouw Albright de verleiding niet kon weerstaan. Ruben en Simeon zijn twee broers van Jozef, en het zou allemaal vast ontzettend cute zijn als Martin Addison niet in het verhaal voorkwam.

Martin loopt door en Abby’s ogen schieten vuur. Je krijgt Abby echt niet snel kwaad, maar Martin hoeft alleen maar te bestaan om het voor elkaar te krijgen. En nadrukkelijk met Simon te praten, alsof er vorig jaar niets is gebeurd. Dan heb je wel verdomd veel lef, hoor. Simon zegt niet eens zo veel tegen Martin, maar ik kan het niet uitstaan dát hij het doet. Niet dat ik kan bepalen met wie Simon praat. Maar ik weet – ik zie het gewoon – dat het Abby net zo dwarszit als mij.

Simon buigt zich weer over zijn telefoon. Hij is duidelijk met Bram aan het appen. Ze zijn nu iets meer dan een jaar bij elkaar en ze zijn echt misselijkmakend gelukkig samen. Dan bedoel ik niet dat ze dat in het openbaar laten zien. Op school raken ze elkaar eigenlijk amper aan, waarschijnlijk omdat mensen achterlijke eikels zijn als het gaat om homoseksualiteit. Maar Simon en Bram doen de hele dag niets anders dan elkaar appen en elkaar met hun ogen uitkleden, alsof ze niet eens vijf minuten zonder contact kunnen. Ik moet toegeven dat het me moeite kost om niet jaloers te zijn. En dan heb ik het niet eens over dat ‘ware liefde-hartjesogen-maak het even ergens anders af, jongens’-spreekje. Maar ze zijn ervoor gegaan. Ze hadden het lef om *Fuck dit* te zeggen. *Fuck Georgia, fuck al die kloterige homohaters.*

‘Komen Bram en Garrett daar ook heen?’ vraagt Abby.

‘Yup. Ze zijn net klaar met voetballen.’ Simon glimlacht.

Het eindigt ermee dat ik bij Simon op de passagiersstoel zit, en Nora achterin, die in haar rugzak zit te graven. Ze heeft een opgerolde spijkerbroek vol verfvlekken aan en haar krullen zitten in een slordige knot. Haar ene oor zit tot bovenaan vol oorknopjes en sinds afgelopen zomer heeft ze een piepkleine blauwe stud in haar neus. Die griet is te leuk, eerlijk. Ik vind het zo gaaf dat ze zo veel op Simon lijkt, en dat zij tweeën zo op hun oudere zus lijken. Dat hele gezin is echt copy-paste.

Dan komt Nora’s hand weer uit haar rugzak tevoorschijn met een enorme ongeopende zak M&M’s. ‘Ik verga van de honger.’

‘We zijn op weg naar Waffle House. Op dit moment,’ zegt Simon, maar hij steekt zijn hand naar achteren om er een paar te pakken. Ik pak een handje, en ze zijn perfect gesmolten – dat wil zeggen: nog niet helemaal. Alleen van binnen een beetje zacht.

‘Dus het was geen totale afgang, hè?’ vraagt Simon.

‘Het stuk?’

Hij knikt.

‘Helemaal niet. Het was te gek.’

‘Jawel, maar lang niet iedereen kent zijn tekst en vrijdag is de première al. En die oetlul van een Potifar heeft vandaag een hele song verkloot. God, ik moet echt een wafel.’

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en kijk op Snapchat. Abby heeft een heel epos over de repetitie gepost en het lijkt net een montage uit een romcom. Een foto van Nick en Taylor die op het toneel staan te zingen. Een selfie van Abby en Simon in mega-close-up. Simons gezicht van nog dichterbij, waarop zijn neusgaten zo groot zijn dat Abby in eentje een pandaplaatje heeft geplakt. En honderd keer Abby en Nick.

Ik stop mijn telefoon weer in mijn zak. Simon draait Mount Vernon Highway op. Ik voel me raar en onrustig, alsof iets me dwarszit maar ik niet meer weet wat. Als een speldenprik achter in mijn hoofd.

‘Ik kom er maar niet op welke song je nu doet,’ zegt Nora.

Het duurt even voor ik beseft dat ze het tegen mij heeft, en nog iets langer voor ik beseft dat ik op het handschoenenvakje heb zitten drummen.

‘Goh, ik heb geen idee.’

‘Het gaat zo,’ zegt Nora en ze tikt een simpele tweetelsmaat op de achterkant van mijn stoel. Boem tik boem tik. Allemaal achtste noten, snel en gelijk. Mijn hersenen vullen de rest automatisch aan.

Het is ‘Don’t Stop Believin’.’ Mijn hersenen sporen niet.

ER STAAN EEN HELEBOEL AUTO'S die ik van school ken op de parkeerplaats van Waffle House. Simon zet de motor uit en kijkt op zijn telefoon.

Het eerste wat ik zie wanneer ik uitstap is Taylors helblonde haar. 'Leah! Ik wist niet dat je ook meeinging. Ik dacht dat er alleen musicalmensen waren, maar jee!' Ze drukt op haar sleutel en haar auto piept twee keer. Grappig eigenlijk, ik herinner me helemaal niet dat Taylor een Jeep heeft. En al helemaal geen Jeep die testikels aan de bumper heeft hangen.

'Die auto van jou heeft een realistisch stel ballen, Taylor.'

'Génant, hè?' Ze komt naast me lopen. 'Mijn broer is thuis voor de voorjaarsvakantie en hij had zijn auto voor de mijne gezet. Toen moest ik die van hem wel nemen.'

'Wat een eikel.'

'En de ballen verstand van parkeren,' antwoordt ze.

Oké. Ik ben de eerste om het toe te geven: soms hou ik van fucking Taylor Metternich.

Ze houdt de deur open en achter Simon en Nora aan loop ik naar

binnen. Het ruikt altijd verrukkelijk in Waffle House. Een perfecte combinatie van boter, ahornsiroop, spek en... uien misschien? Wat het ook is, ze zouden het in een flesje moeten doen en er een geurstift van maken, zodat ik hete manga-personages kan tekenen die naar WaHo ruiken. Al meteen zie ik een stelletje musicalmensen in de hoek zitten. Waaronder Martin Addison.

‘Daar ga ik niet zitten.’ Ik kijk Nora aan.

Die knikt even. ‘Ik ook niet.’

‘Vanwege Martin?’ vraagt Taylor.

‘Laten we hier maar gaan zitten,’ zeg ik en ik klem mijn lippen op elkaar. Ik bedoel, dat gedoe met Martin is al een tijd geleden, misschien moet ik eroverheen stappen. Maar dat kan ik niet. Echt niet. Dat joch heeft Simon vorig jaar dus ge-out. Of eigenlijk is hij erachter gekomen dat Simon homo is, heeft hem eerst gechantéerd en hem tóén verdomme ge-out. Sindsdien heb ik amper nog met hem gepraat, en dat geldt ook voor Nora. En voor Bram. En voor Abby.

Ik schuif naast Nora op een bank bij de ingang, en Taylor pikt het plekje in dat Simon duidelijk vrijhield voor Bram. Wanneer de serveerster de eerste ronde bestellingen komt opnemen, neemt iedereen wafels, behalve ik. Ik wil alleen maar een cola.

‘Ben je aan het lijnen?’ vraagt Taylor.

‘Pardon?’

Echt, dat zeg je toch niet? Ten eerste heb ik net iets van twintig ton M&M’s op. Ten tweede: hou je stomme kop. Ik zweer het, mensen kunnen er gewoon niet bij dat een dik meisje niet op dieet is. Is het zo moeilijk te geloven dat ik mijn lichaam misschien wel mooi vind?

Nora stoot me aan en vraagt of het gaat. Mogelijk zie ik er een beetje nors uit.

‘O mijn god, ben je ziek?’ vraagt Taylor.

‘Nee.’

‘Ik ben echt doodsbang om iets op te lopen. Ik heb me volgegoten met thee en ik belast mijn stem natuurlijk niet buiten de repetities. Ik moet er niet aan denken dat ik deze week mijn stem kwijtraak. Ik heb geen idee wat mevrouw Albright dan zou doen.’

‘Aha.’

‘Echt, ik zit in bijna elke song.’ Ze lacht heel raar en hoog. Ik hoor niet of ze nerveus is en doet alsof ze het niet is, of andersom.

‘Misschien moet je je stem wat rust geven,’ stel ik voor.

Ik zweer dat ze tijdens de repetities met de band beter te hanteren is. Bovendien heb ik een prima geluidwerende koptelefoon.

Taylor doet haar mond open om te antwoorden, maar dan komen Abby en de jongens tegelijk binnen. Garrett gaat snel naast me zitten en Bram glijdt naast Taylor, met Abby en Nick aan de uiteinden. En het is komisch, want Taylor zat in haar gebruikelijke catwalk-in-Parijs-houding, maar ze leunt nu zo ver naar Nick toe dat ze praktisch op tafel ligt. ‘Zeg, ik hoor dat Simon en jij in de voorjaarsvakantie naar Boston gaan.’

Taylor. Je hebt net twintig minuten tegen Simon aan geperst op een bank gezeten. Maar die vraag kon je natuurlijk pas stellen toen Nick er was.

‘Klopt,’ zegt Nick. ‘Onze laatste bezoeken aan universiteiten: eerst Tufts en Boston University, en daarna Wesleyan University, New York University, Haverford College en Swarthmore College. Dus we vliegen naar Boston, daar huren we een auto en dan vliegen we weer terug vanuit Philly.’

‘Roadtrip,’ zegt Simon en hij leunt naar voren voor een high five.

‘Met jullie moeders,’ zegt Abby.

Ik snap dus echt niet dat mensen daar zo veel geld aan willen uitgeven. Vliegtickets, hotels, een huurauto en de rest – en dan weten ze nog niet eens of ze op die opleidingen zijn aangenomen. Daarbij heeft Simon al honderden dollars besteed aan inschrijfgeld, zelfs al heeft hij zijn zinnen op New York University gezet. Wat vast niets te maken heeft met het feit dat Bram al is toegelaten op Columbia.

‘Wat fantastisch!’ zegt Taylor stralend. ‘Ik ben dan in Cambridge, ik ga op Harvard kijken. We moeten afspreken!’

‘Ja, wie weet,’ zegt Nick. Simon verslikt zich bijna in zijn water.

‘Abby, denk jij ook aan het noordoosten?’ vraagt Taylor.

‘Nope.’ Abby glimlacht. ‘Ik ga naar Georgia.’

‘Wil je niet graag dicht bij Nick zijn?’

‘Dat kan ik niet betalen, dicht bij Nick zijn.’

Het is best gek om haar dat hardop te horen zeggen. Vooral omdat ik om precies dezelfde reden naar precies dezelfde universiteit ga. De University of Georgia is de enige plek waar ik me heb aangemeld. Ze hebben me maanden geleden al aangenomen. Ik kom in aanmerking voor de Zell Miller-beurs. Alles is geregeld.

Maar ik weet nooit wat ik moet voelen wanneer ik iets gemeen heb met Abby Suso. Ik weet al helemaal niet wat ik moet voelen nu we allebei naar dezelfde universiteit gaan. Ik wed dat ze gaat doen of ze me niet kent.

En dan begint Garrett erover hoe superieur Georgia Tech is vergeleken met Georgia. Mij kan het geen bal schelen, maar ik denk dat het goed is dat Morgan er niet is. Het grappige is: Morgan is zo’n geek die altijd tekeergaat over sociale onrechtvaardigheid, dus je zou het niet verwachten, maar ze komt uit zo’n hardcore University of Georgia-gezin.

Het gaat daar de hele tijd alleen maar over football. Hun hele huis is ingericht in het rood en zwart, overal staan bulldogkoppen en de familie Hirsch organiseert altijd een achterklep-barbecue op de parkeerplaats bij het stadion. Ik snap niks van die hele scene. Ik bedoel: ik wil dat football niet dissen, maar ik hou me meer bezig met het educatieve aspect van een universiteit.

Ik wil uitzonen, maar Garrett blijft me stangen. ‘Oké, komt-ie. Leah, wat zijn de langste drie jaar uit het leven van een University of Georgia-student?’

‘Ik geef het op.’

‘Haar propedeuse.’

‘Hahaha.’

Garrett Laughlin. Elke dag weer.

Ten slotte begint iedereen over de voetbalwedstrijd van Bram en Garrett van afgelopen weekend. Nick kijkt een beetje treurig en dat snap ik echt. Niet dat hij nooit meer kan voetballen. Hij staat weer op het veld zodra de musical volgende week is afgelopen. Maar er is geen zak aan wanneer het leven doorgaat zonder jou. Soms voel ik me zelfs buitengesloten terwijl het leven doorgaat mét mij.

De serveerster komt langs voor een tweede ronde en binnen twintig minuten hebben we bergen eten. Simon is een tirade over het stuk aan het houden, dus pik ik een plakje spek van zijn bord wanneer hij even niet kijkt.

‘En ik ben gewoon bang dat het niets meer wordt, omdat we nu pas het orkest en het decor hebben. Ik bedoel, sorry hoor, maar dat decor had er vorige week al moeten zijn.’

Nora kijkt hem vuil aan. ‘Misschien had dat ook wel gekund, als Cal en ik niet de enigen waren die eraan hadden gewerkt.’

‘Dis,’ zegt Garrett.

‘Maar uiteindelijk,’ zegt Taylor, ‘doet dat decor er helemaal niet toe. Het gaat om het acteren.’

Nora zucht en lacht gespannen.

We blijven nog even hangen, ook al zijn we uitgegeten, en dan brengt de serveerster ons aparte rekeningen. Dat is wat je noemt awesome van haar. Ik heb er een hekel aan om de rekening te delen, omdat er altijd wel iemand is die hem in gelijke stukken wil opsplitsen. En ik wil geen spelbreker zijn, maar ik heb een goede reden om geen broodje van twintig dollar te bestellen. Om beurten lopen we naar de kassa om af te rekenen en dan leggen we onze fooien in een stapeltje op de tafel. En Garrett, die wafels à la Waffle House heeft besteld met worst en gebakken aardappels, legt dus serieus een dollar neer. Ik snap dat niet. Geef verdomme een echte fooi. Ik gooi er zelf wat dollars bij, ter compensatie.

‘Best een dikke fooi voor een colaatje,’ zegt Abby, en ik slik een glimlach in. De anderen zijn op weg naar de deur, maar zij blijft achter en staat haar wollen jasje dicht te knopen.

‘Mijn moeder is serveerster geweest.’

‘Het is gewoon heel aardig van je.’

Ik haal mijn schouders op en lach, maar mijn lippen voelen strak aan. Ik word altijd raar bij Abby in de buurt. Volgens mij heb ik gewoon problemen met haar. Mensen die zo knap zijn kan ik niet uitstaan. Ze heeft van die Disney-ogen en een donkerbruine huid en golvend donker haar en heuse jukbeenderen. En ze kijkt altijd heel lief. Waar het op neerkomt is dat Abby een menselijke suikerspin is. In kleine hoeveelheden goed te doen, maar te veel en je gaat over je nek van de zoetheid.

Ze lacht een beetje en we gaan allebei naar buiten. Taylor en haar

balzak zijn vertrokken en Garrett is al weggereden naar pianoles. De rest staat daar maar een beetje. Simon en Bram houden elkaars hand vast, soort van, maar alleen hun vingertoppen zijn in elkaar gestrengeld. In het openbaar wordt het niet veel heter bij ze.

Nick daarentegen slaat zijn armen om Abby heen, alsof hij het moet goedmaken dat ze een uur tegenover elkaar hebben gezeten. Typisch. Blijkbaar doen we nu de hele straalverliefde-stelletjes-bij-Waffle House-act. Misschien moeten Nora en ik elkaar nu gaan staan aflebben, dan doen we nog een beetje mee.

Maar Abby maakt zich los van Nick en loopt naar me toe.

‘Die is echt prachtig,’ zegt ze, en ze wijst naar mijn telefoonhoesje. Daar staat een van mijn manga-tekeningen op, het was een verrassing van Anna voor mijn verjaardag dit jaar. ‘Die heb jij toch getekend?’

‘Ja.’ Ik slik. ‘Bedankt, Abby.’

Haar ogen worden een piepklein stukje groter, alsof ik haar alleen door haar naam te noemen al op een of andere manier van haar stuk heb gebracht. We praten eigenlijk niet zo veel. Behalve dan groepsdingen. Meer niet.

Ze knippert met haar ogen en knikt dan. ‘Dus, ja. De universiteit van Georgia.’

‘Is een universiteit.’

‘Ja.’ Ze lacht – en dan ineens is ze een en al aarzeling en hertenogen. ‘Wat ik eigenlijk wou vragen...’

Er toert een auto en we kijken allebei op. Ik herken Abby’s auto, of eigenlijk de auto van Abby’s moeder, maar vandaag zit er een jongen achter het stuur met de mooiste jukbeenderen die ik ooit heb gezien. Grote ogen, bruine huid, misschien begin twintig.

‘O mijn god, mijn broer is thuis! Hij zou er vanavond pas zijn.’ Abby

grijnst en raakt even mijn arm aan. 'Oké, ik kom er nog op terug. We spreken elkaar morgen.'

Een tel later staat ze Nick gedag te zoenen. Snel kijk ik weg en knijp mijn ogen dicht tegen de zon.